

25 Νοεμβρίου 2014

Από μια χαραμάδα μπορεί να έρθει η καταστροφή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι φανερό ότι κάθε πνευματική καθίζηση ξεκινάει από κάποιες δήθεν ασήμαντες» αμέλειες και από μερικά δήθεν «αθώα» «δεν πειράζει».

Έτσι αρχίζουν οι συμβιβασμοί με την αμαρτία.

Καί από τις μικρές υποχωρήσεις φτάνουμε στο μεγάλο κατρακύλισμα. Οι μεγάλες πτώσεις ποτέ δεν συμβαίνουν απότομα.

Όταν ρωτήθηκε ένας γνωστός σεναριογράφος, ποιό θεωρεί το μεγαλύτερο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας, απάντησε:

- Μεγαλύτερο πρόβλημα θεωρώ την γενικευμένη διαφθορά, που σταλάζει σιγά-

σιγά από πάνω και καθοδηγεί τον λαό...

* * *

Δεν θα δούμε το θέμα τόσο ...κοινωνιολογικά, όσο στο επίπεδο της προσωπικής πνευματικής ζωής.

Είναι φανερό ότι κάθε πνευματική καθίζηση ξεκινάει από κάποιες δήθεν «ασήμαντες» αμέλειες και από μερικά δήθεν «αθώα» «δεν πειράζει». Έτσι αρχίζουν οι συμβιβασμοί με την αμαρτία. Καί από τις μικρές υποχωρήσεις φτάνουμε στο μεγάλο κατρακύλισμα. Οι μεγάλες πτώσεις ποτέ δεν συμβαίνουν απότομα.

Ο άγιος Κασσιανός μας διέσωσε την θαυμάσια διδασκαλία του αββά Θεοδώρου από την Αίγυπτο, ο οποίος λέγει σχετικά:

«Ένα σπίτι, όσο παλιό κι αν είναι, ποτέ δεν καταρρέει ξαφνικά. Αυτό μπορεί να συμβή είτε από μια βασική κατασκευαστική ατέλεια είτε από μακροχρόνια αμέλεια των ενοίκων του.

Ενδέχεται, το νερό, που έμπαινε στην αρχή σταγόνα-σταγόνα από κάποια σχισμή, να προκάλεσε με τον καιρό το σάπισμα στον σκελετό της στέγης. Μπορεί τα ανοίγματα να αυξάνονταν λίγο-λίγο και έτσι να άρχισαν οι μεγαλύτερες καθιζήσεις. Τελικά, σε μια καταιγίδα, μπήκε η βροχή ορμητικά σαν χείμαρρος και κατέρρευσε το σπίτι. Λέει η αγία Γραφή: «Από οκνηρία πέφτουν τα δοκάρια της στέγης και από την αμέλεια του νοικοκύρη θα στάξει το σπίτι» (Εκκλ. 10, 18).

Αυτή η εικόνα δείχνει καθαρά το τι μπορεί να συμβή στην ψυχή. Ο σοφός Σολομώντας λέει κάτι σχετικό με διαφορετικούς όρους: «Οι σταγόνες», λέει, «που στάζουν από την στέγη, θα βγάλουν τον άνθρωπο τον καιρό του χειμώνα έξω από το σπίτι του» (Παροιμ. 27, 15).

Συγκρίνει πολύ επιτυχημένα την αμελή ψυχή με το σπίτι και με την στέγη, την οποία αμελεί ο νοικοκύρης να συντηρήσει. Εξαιτίας αυτής της αμέλειας, φθάνουν μέχρι την ψυχή ανεπαίσθητες - στην αρχή - προσβολές των παθών, σαν πολύ μικρές σταγονίτσες βροχής. Αν, όμως, τις παραμελήσουμε αυτές τις σταγονίτσες - επειδή τις θεωρούμε ασήμαντες - σίγουρα θα υποστούμε τις ακόλουθες επιπτώσεις:

- Οι «σταγονίτσες» των παθών θα διαφθείρουν με τον καιρό τις αρετές, που αποτελούν την στέγη του σπιτιού•
- έπειτα, τα πάθη θα φουντώσουν σαν πλημμύρα, που θα κατακλύσει την ψυχή και

• στην συνέχεια θα έλθουν οι «χειμωνιάτικες μέρες», δηλαδή ο καιρός των δαιμονικών πειρασμών. Η έφοδος των δαιμόνων θα πέσει σαν καταιγίδα πάνω στην ψυχή, και θα την «ξεσπιτώσουν»• θα την διώξουν από την κατοικία των αρετών.

Έτσι η ψυχή θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει την ανάπαυση και την ειρήνη των αρετών, δηλαδή ένα «τόπο», που με τόσους κόπους και τόσο πολυχρόνιες προσπάθειες είχε καταφέρει να κατακτήσει!...» Τι κρίμα!...

* * *

Πόσο επιτακτικό είναι, επομένως, το να επισκευάζουμε αμέσως - με την σωστή μετάνοια - κάθε «χαραμάδα», που πάει να ανοίξει στην στέγη της ψυχής. Ξυπνώντας ακόμη και από την πιο μικρή σταγόνα πάθους που νιώσαμε να στάζει!

Πηγή: agiameteora.net